

Александър Зарубин
Колекционери

Старчето беше забило унил поглед в масата и повтаряше едно и също: „Човек предполага, Бог разполага...“ Всичко това вече бе започнало да ме дразни, първо въздъхнах, после започнах да се прозявам, да кашлям, накрая не издържах:

– И сега какво?!

Разбира се, не ме пусна по-навътре от кухнята. Масата очевидно никога не е била избърсвана старателно, личеше си по мазните петна. Отвратително!

– Те ме погубиха, затриха живота ми... Да, цели двайсет години непрекъснати мъчения, кошмари, безсъние, пълна неизвестност, мамичата му, черен дроб, бъбреци, злъчка, нерви, стресове... Унищожиха ме, превърнаха ме в кой знае какво, да, двайсет години, не, дори двайсет и три, вижте сам...

Като прекъсна монолога си, в който нямаше нито проблиящи на разум, нито на естествени емоции, той се изправи, отвори някакво гнусно шкафче и рови в него. Удари ме миризма на застояло, на мухъл, на боклуци, на стари писма, на развалени лекарства...

– Ето го – и хвърли на масата някакъв омачкан плик. – Вижте, печатът сочи дванайсети ноември, значи днес стават точно двайсет и три години, ден по ден, това е моят кръст. – Извади от вътре хартиено листче и ми го подаде. – Прочетете. Аз, разбира се, ходих до пощата, дори не веднъж, но и там не знаеха нищо, беше в моята пощенска кутия, а когато я махнах, започнаха да ми ги носят съседите...

Не слушах брътвежите му. Четях. Беше точно това, което търсех!

„Уважаеми хуманоид клас 519 Петров Василий Аристархович! В съответствие с вашата поръчка («Вашата поръчка! – завопи старецът. – Абсолютно издевателство!») ви доставяме мебел от общохуманоиден тип модел изискан КРУ-4042. Комплекът включва: манно двукрило (1), летангли (2), кранти (3), бранти (4). Сглобката е синхронна, дъгообразна. Разполага се в пространство Н-27. За да я получите, достатъчно е желанието ви. Добро настроение и празновалене. Трансгалактичен кредит. Подпис (не се чете).“

– Добро настроение и не знам си какво! Гадове! Аз съм го бил пожелал. Че кой ще иска манно двукрило?! Аз съм го поискал и кой знае откъде се пръкнаха тези кранти. Сигурно от дъното на ада. Те се пръкнаха, значи, а аз не обърнах внимание. – И той си заби пръста в листчето. – „Кредит“. Мислех си – провървя ми като никога в живота, както само на щастливците, даже не на всички... – Млъкна за минутка, за да преглътне преживяванията си. – Пък аз... Пък те... Всяка година, вече

двайсет и три, получавам тази говняна бележка с напомнания за плащане, което не съм бил извършил. Ама как?! Ама къде?! Изобщо свинска работа! Тъпотия! – и размаха плика. – Галактика М-26, цифри, цифри, тъпословица!

И заби очи в мен.

– А процентите? – прошепна. – Двайсет и три години, това са доста проценти!

– Проценти няма – казах. – Никакви проценти.

– Сигурен ли сте? Как така без проценти, без проценти не може.

– Може – отвърнах. – А мебелчето при вас ли остана?

– Мебел! – и той разтвори широко ръце. – Пълна грозотия, подигравка! Манна! При това двукрила! А къде ги тия крила? Къде е всичко останало? Лъжа и измама! Ни да го поставиш, ни да го окачиш, нито да седнеш, нито да легнеш. Добре, че на дядо Боре, бедничкият, умря от къркане, му ги продавах всички тия кранти-бранти, една по една, псуваше, човечецът, псуваше ме яката, но ги купуваше. Но това е между другото, разбирате, вие сте свестен човек. Пък после майстореше нещо от тях, от тия бранти-мранти всякакви кутийчета, сандъчета, господ знае. А тези хартижки идват ли, идват, и къде да ида, в полицията ли? В общината ли? Ще ми се изсмеят и ще ме изгонят.

Повдигаше ми се – този меланхоличен търгаш се бе отнесъл толкова варварски с прекрасната мебел. Нима целият ми труд е напробен? Нима те са катастрофирали пред това безгранично тъпоумие? А нравственият удар? А естетическото изумление?

– Кажете ми – започнах с треперещ глас, – вие всичко ли... на чичо Боре?

– Не, не всичко, манната остана.

Едва не зацвиших от радост.

– Тя е една такава грамадна, накичена. Половин стая! Турих там квартирант, като я огледа от всички страни, като грабна един чук, като си плю на ръцете... и таквиз мръсотии наприказва за нея и за мен!

– Нима?!

– За мен ли? Да бе. Да ви я покажа ли?

– Разбира се!

– Тук е, тук е моето проклятие...

Старецът започна да се суети, потри ръце, цялото му същество бе обладана от такъв интерес към мен, че бях поразен. Сигурно си е спомнил за кредита – помислих си.

Влязохме в проловутата стая. Замръзнах. Беше то! Едното крило,

второто, разбира се, беше останало в пространство Н-27. В никакъв случай не би могло да се помести тук.

Приблжих се. Великият КРУ. Майсторът. Неговата работа си личи! Фини лети блимси, изящни напречни блямси, а каква прелест има в тези усукани блестящи стаски! Дълбочина и тънкость, прецизно изпипване на детайлите, прекрасна, неповторима съразмерност на съставните части. Жалко, че второто крило го няма, но имам време да му се наслаждавам – нека дебелоглавите да си говорят за превзетост, каква ти тук превзетост, любители на грубия натурализъм, което наричате „проникване в реалността“! – това е самата красота, а точно красотата е висшата реалност. И какви наситени брузди – в тях е възплътена самата Кухламония с нейната изумителна боклукчивост и бяла, нежноефирна кухла. Да, виждам го, виждам го страшното пророчество, вестта за гибел, възплътена от великия КРУ в неговото манно.

О, неразбрани, те не чува предсказанията, които твоите творения крещяха. И защото не пожела да напуснеш родината си, загина ведно с останалите в своята работилница, пълна с мебели. Красива смърт! Но и каква загуба!

И кой ще те оплаче тук? „Не дърво, ами дявол знае какво... Полировка, стъкло, панта...“ Ще те убия аз теб, жалък профан! Не, няма да го направя, аз...

Стори ми се, че се събуждам. Да, от фантастичен сън, но нямах време. Жал ми е, разбира се, за брантите, унищожени от мръсните ръце на един пияница, но поне манното е останало. Освен това брантите сигурно са правени от учениците му, Майсторът не се занимаваше с дреболии

Уродлива мутра, треперещи наслюнчени джуки, отвратително чело като крив камък. И къде, моля ви – до един шедьовър! Едва се удържах. Но както ни учи Вралския мъдрец, не инкрустирайте бисери пред псевдоглави двоупашници.

– Купувам манното – казах категорично.

– Няма да мине през вратата... – започна дъртакът, но аз вече не можех да го понасям физически.

– Плащам кредита и взимам манното.

– Кредитът ли? Това означава...

– Това означава, че повече няма да получавате никакви хартижки. Ясно ли е? Никакво плащане повече – казах го бавно и респектиращо – за потрошената от вас с чичо Боре мебел. Това си е моя работа. Съгласен ли сте?

– Но...

– Никакво „но“! Нищо повече не давам. И без това ми излиза доста солено. Плащам цялата мебел, а ви е останало само манното. Взимам го. Подпишете се тук и тук.

Той се изплаши. Трябваше мислено да го провокирам. Беше недоволен, копелето му с копеле! Изплаши се да не се е прекарал.

Стоп, край на емоциите! Благодарен съм на консерваторите и чиновниците от Трансгалактичния кредит – те си нямат представа с какво търгуват! Благодарен съм и на този дръвник. Нищожество, което цял живот е трупало само мангизи. Квазихуманоид, егоист, скъперник, който няма нито чувство за прекрасното, нито жажда за познание, нито дори елементарно любопитство. Зная, че нарушавам Закона, но ти си наистина уникално омерзителен! Моят приятел, биологът от Арктур 3, колекционер и хуманоид, ще зяпне от възторг, когато получи за подарък такъв като теб.

В замяна на „Интимен диван от епохата на Людовик XIV“.

КРАЙ

© Александър Зарубин

Александр Зарубин
Коллекционеры

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/31>]